

ԵՆԶՈՒՆՏԵՐ

Տէ՛ր, եթէ որ մը աչներն այս փակէիր պիտի ալ,
Զանոնք ինչո՞ւ վառեցիր հրմայներովը կեանքին,
Ու քողուցիր որ ետեւ միշտ նայումսներն երկարին:

Տէր, եթէ որ մը չորնար պիտի աղբիւրն վայելին,
Տարիք ինչո՞ւ Դուն փայլերն անոր զով աղը մինչեւ,
Ու քողուցիր որ ծառաւ արքաներն ըմպեն նեւ ի նեւ:

Հրայրքն ինչո՞ւ երազին՝ Տէր, նետեցիր արտերուն,
Պիտի նախիրին մէջ եթէ կոտորէիր քեւը անոր,
Եւ ձգէիր վար յանկարծ քոչունին պէս վիրաւոր:

Տէր, եթէ որ մ'ալ մնար պիտի անսուն՝ անձրեւին
Մարդն այս, ինչո՞ւ ունեցաւ եղիփներու բոյրը սափ,
Եւ զսաւ որ մ'ապաստան միայն անոր յուշին տակ:

Եւ արքաներուն զինքին ծառան ինչո՞ւ դիւր Տէր,
Խնկոյթին մէջ փռուէր պիտի բաժակն երբ յանկարծ
Զեռներուն մէջ, համբոյրին երանութեան չհասած:

Եւ վերջապէս՝ Տէ՛ր, ինչո՞ւ կեանքի շնորհն այս՝ Մարդուն,
Որ մօտեցաւ Քեզի միշտ փորձեց ճանաչով մը անմար,
Եթէ դառնալ որ մ'անմահ պիտի երբեք չկրնար:

Վ.Ս.ԷՐՍՄ ՄՍՎԵՍՆ